

Rábakovácsi, 1889. december 23. – Budapest, 1958. december 27.

Apja kovácsmester volt. Fia hat elemiit végzett, majd ipariskolában cipésmesterséget tanult. 1906-tól vett részt a munkásmozgalomban. 1914-ben bevonult katonának, 1915-ben fogságba esett. Hazatérte után folytatta a cipész szakmát, mestervizsgát tett és önálló üzletet nyitott. 1919-ben vöröskatona. 1920-tól a Magyarországi Szociáldemokrata Párt kispesti szervezetének alelnöke, 1923-tól elnöke, 1939-től 1944-ig titkára volt. 1929-től Kispest város képviselő-testületének tagja, a szociáldemokrata frakció elnöke. A kormány és a városvezetés politikáját támadó beszédei miatt kétszer állították bíróság elé. 1929-től a helyi ipartestület elöljárója. 1944-ben részt vett az ellenállási mozgalomban. 1945 tavaszán a Kispesti Nemzeti Bizottság első elnöke, újból tagja lett a városi képviselő-testületnek. A Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyei törvényhatósági bizottságba is bekerült. 1945 és 1948 között a Kisiparosok Országos Szövetsége és a Kispesti Ipartestület elnöke. A Kisiparos című lap főszerkesztője. 1945-től 1948-ig a Wekerle Állami Munkáslakótelep gondnoka. 1945. június 24-én bevásztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az SZDP Pest környéki szervezete végrehajtó bizottságának elnöke, 1948-ban átvette a kispesti szervezet intézőbizottságának vezetését. 1945. november 4-étől a nagy-budapesti választókerületben nemzetgyűlési, 1947. augusztus 31-étől országgyűlési képviselő. Az 1948. február 18-i kizárásokat követően, 1948. április 26-án őt is lemondatták parlamenti mandátumáról. 1948-tól, miután saját műhelyét is fel kellett adnia, a cipész szövetkezet vezetője, 1950-től 1956-ig a pestimrei Cséri-telep gondnoka volt. 1956 novemberétől haláláig a Hazafias Népfrent XIX. kerületi bizottságának elnöke.